

Sygn. akt I CNP 43/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie skargi (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w P. z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt I Ca (...), wydanego w sprawie z

powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w P.

przeciwko J. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka – (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w P. wystąpiła ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z 10 grudnia 2015 r. Zarzuciła, że do wydania tego orzeczenia doszło z naruszeniem art. 3 ustawy z 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 1443; dalej: „pr. spółdz.”), art. 4 ust. 4, art. 6 ust. 3 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 1222, dalej: „u.s.m.”), art. 17¹ i n. u.s.m. przez pomylenie tych przepisów z przepisami prawa spółdzielczego regulującymi spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz § 124 ust. 1 pkt 14 i § 140 ust. 3 statutu powódki.

Skarżąca oświadczyła, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Uprawdopodobniając okoliczność wyrządzenia szkody przez wydanie zaskarżonego wyroku wskazała na wymienione w kilku punktach dokumenty, ale nie określiła ani samego rodzaju szkody, jaką miał spowodować zaskarżony wyrok, ani jej wysokości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, o ile przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania czy choćby skargi kasacyjnej. W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. źródłem szkody, do naprawienia której zmierza osoba zabiegająca o prejudykat i wnosząca skargę przewidzianą tym przepisem ma być wydanie niezgodnego z prawem wyroku kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś uchybienia, które sąd miał popełnić w toku postępowania.

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez wydanie wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z poglądem ustalonym w orzecznictwie, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonywającego wywodu wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10).

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powódka - poza zacytowanym zdaniem, po którym wyliczyła dziewięć dokumentów mających uprawdopodobnić szkodę - nie zawarła żadnego stwierdzenia, które by identyfikowało rodzaj szkody, którą wiąże z wydaniem zaskarżonego wyroku i jej wysokość. Powódka nie wyjaśniła, w jakim związku ze szkodą wyrządzoną przez zaskarżony wyrok pozostają kierowane do niej pisma różnych osób będących właścicielami garaży, domagających się zwrotu pieniędzy pobranych na remont, skoro wyrok w sprawie o zapłatę nie korzysta z rozszerzonej prawomocności i niewątpliwie nie jest źródłem jakichkolwiek praw i obowiązków dla innych osób niż strony zakończonego nim postępowania.

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca nie określiła rodzaju i wysokości szkody, jaką miała ponieść przez wydanie zaskarżonego wyroku, a w konsekwencji nie sposób też uznać, by szkodę tę uprawdopodobniła. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi.

jw

I.n